

det er det eneste våben, som statsministeren ser sig i stand til at bruge. Det er trist.

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg føler grund til at sige til statsministeren, at med de næsten 20 års kommunalerfaring, jeg har – og jeg må sige, jeg har et godt samarbejde også med socialdemokratiske byrådsmedlemmer – der tror jeg nok, at det med udbud og udlicitering optager i hvert fald byrådsmedlemmerne meget.

Det kan godt være, at man her i Folketingssalen siger, at det er ikke noget, man behøver at sige så meget om, men det er jo genstand for en præcis og stor debat, når man kommer ud i byrådet.

Derfor synes jeg, det er skuffende, at vi ikke fra landets statsminister kan få et bud på, hvordan landets statsminister definerer udbud og udlicitering. Og når jeg synes, det er skuffende, så er det jo, fordi byrådspolitikerne bruger meget tid på at få diskuteret, hvordan man skal forstå udbud, og hvordan man skal forstå udlicitering.

Jeg kan næsten ikke opfatte det anderledes end, at hvis statsministeren ikke vil svare på det eller ikke vil definere det, så er det så mest, fordi det er ret ligegyldigt, og det synes jeg ærlig talt er et meget kedeligt signal at sende ud til alle vores byrådsmedlemmer rundtomkring i landet.

Pernille Blach Hansen (S):

Det, hr. Hans Christian Schmidt siger her i det sidste indlæg, er jo vældig interessant, for jeg er enig i, at mange byrådsmedlemmer er meget optaget af udbud og udlicitering. Ikke mindst tror jeg, at mange er utrolig optaget af det sidste beslutningsforslag i rækken fra Venstre på dette område; det er det, der hedder B 49.

Jeg vil gerne spørge statsministeren i denne her lidt teoretiske diskussion om udbud og udlicitering: Mener statsministeren så ikke, at det centrale må være konsekvenserne af Venstres politik, og det, der netop bliver konsekvenserne af Venstres beslutningsforslag her, bliver, at kommunerne reelt bliver tvunget til at udlicite-re.

For det, der er tale om her, er, at de lokale byrådsmedlemmer skal acceptere, at ethvert privat firma kan gå ind og udfordre de offentligt ansatte, så fru Jensen, der ligger på plejehjem, skal finde sig i, at centrale embedsmænd, eksperter ansat i København, skal sidde og beslutte, hvor-

dan fru Jensen får den bedste behandling, om det er på det lokale plejehjem, eller om det er ved et privat tilbud.

Er statsministeren ikke enig i, at det er det, der er det centrale i debatten om udbud og udlicitering?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Må jeg sige til hr. Hans Christian Schmidt: Jeg har ingen problemer med at definere de to begreber, men resultatet bliver jo dog det samme i en lang række tilfælde.

Ved udbud gennemfører den offentlige myndighed en udbudsrunde, hvor interesserede leverandører i fri konkurrence har mulighed for at byde på den udbudte opgave, og så er det, vi ser forskellen mellem hr. Hans Christian Schmidt og mig selv, for i en lang række tilfælde af udbud bliver det jo ensbetydende med, at tingene overlades til private at udføre. Og der er det, jeg siger, at der er for mange tilfælde, hvor konsekvensen er blevet en massiv forringelse af serviceniveauet og af de ansattes arbejdsvilkår.

Ved udlicitering af en opgave overføres produktions- og personaleansvaret til en ekstern leverandør, og det gør det også i en lang række tilfælde i praksis ved udbudet. Så hr. Hans Christian Schmidt, det er en teoretisk debat, der fører os væk fra det centrale, som fru Pernille Blach Hansen på en helt anden måde har fat i.

Jeg er enig i, at Venstres forslag, beslutningsforslag nr. B 49, som konsekvens i praksis har tvangsudliciteringer i forhold til kommunerne. Enhver kan sætte sig ind i det. Hvilken kommunalbestyrelse ville bryde sig om at få påduttet, at der skal være en ret for enhver privat til at byde på en opgave, som kommunalbestyrelsen ikke engang med sig selv er fuldstændig sikker på er fornuftig at udbyde.

Det er tvang, og det er i modstrid med den kommunale selvstyrekultur og hele det grundlag, på hvilket vi arbejder med vores decentrale demokrati. Og det får desværre i en lang række tilfælde de negative konsekvenser, som fru Pernille Blach Hansen her har nævnt nogle enkelte eksempler på.

Mennesker må komme før penge. Det er også det, der er grundlaget for vores holdninger til, at det her skal gå ordentligt til.

Jens Rohde (V):

Så fik vi da endelig et svar på spørgsmålet. Tusind tak for det, vil jeg sige til statsministeren. Det tog meget, meget lang tid.